

Ὁρθόδοξος Ἐνημέρωσις

«Ἐντολή γάρ Κυρίου μὴ σιωπᾶν ἐν καιρῷ κινδυνευούσης Πίστεως. Λάλει γάρ, φησί, καὶ μὴ σιώπα... Διὰ τοῦτο καὶ γὼ ὁ τάλας, δεδοικὼς τὸ Κριτήριον, λαλῶ».

(Ὁσ. Θεοδώρου Στουδίτου, PG 99, 1321)

Τὰ μετὰ τὴν «Σύνοδο» τῆς Κρήτης ἐπίσημα ἀγιορειτικὰ κείμενα*

Ἔνας σύντομος συμπληρωματικὸς σχολιασμὸς Μέρος Β'.

«Μήνυμα τοῦ Ἁγίου Ὁρους περὶ τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης ἐν Κρήτῃ Συνόδου»

Μετὰ τὸν σχολιασμὸ τῆς «Εἰσηγήσεως τῆς Ἱεροκοινοτικῆς Ἐπιτροπῆς ἐπὶ τῶν τελικῶν Κειμένων τῆς ἐν Κρήτῃ Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου», στὸ πρῶτο μέρος τῆς παρουσίας μελέτης μας, προχωροῦμε στὸ δεύτερο, στὸ ὁποῖο θὰ προσπαθήσουμε νὰ σχολιάσουμε μὲ τὴν Χάρη τοῦ Θεοῦ, τὸ «Μήνυμα τοῦ Ἁγίου Ὁρους περὶ τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης ἐν Κρήτῃ Συνόδου» τὸ ἀπὸ 17ης / 30ης Ἰουνίου 2017.

Τὸ κείμενο αὐτὸ συντάχθηκε, (ὅπως ἐκ τῶν ὑστέρων ἐξακριβώθηκε ἀπὸ τὸν γράφοντα ἀπὸ ἔγκυρη πηγή), ἀπὸ τὸν Προηγούμενο τῆς Ἱ. Μ. Ἰβήρων ἀρχιμ. Βασίλειο (Γοντικάκη), «κατὰ παραγγελίαν» τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος.

Εἰσήχθη πρὸς μελέτη καὶ ἔγκριση στὴν Ἑκτακτὴ Διπλῆ Ἱερὰ Σύναξη τῆς 17ης / 30ῆς Ἰουνίου 2017.

Οἱ περισσότερες Ἱερές Μονές τὸ ψήφησαν, ἐνῶ πέντε μόνο, οἱ Ἱερές Μονές Ξηροποτάμου, Γρηγορίου, Καρακάλου, Φιλοθέου καὶ Κωνσταμονίτου, τὸ ἀπέρριψαν.

Ἔτσι τὸ «Μήνυμα» δημοσιεύθηκε ὡς ἐπίσημο πλέον κείμενο τοῦ Ἁγίου Ὁρους μὲ τὸν παρὰ πάνω τίτλο, τὸ ὁποῖο σὲ σύγκρι-

(*) Βλ. http://aktines.blogspot.gr/2017/08/blog-post_38.html. Ἄρχ. Παύλου Δημητράκοπούλου, Διευθυντοῦ τοῦ Γραφείου Αἰρέσεων τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πειραιῶς, 12 Αὐγούστου 2017. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.

ση μὲ τὸ προηγούμενο ποὺ σχολιάσαμε, (τὴν Εἰσήγηση τῆς Ἱεροκοινοτικῆς Ἐπιτροπῆς), ἔχει πολὺ μεγαλύτερη ἐπισημότητα καὶ βαρύτητα.

Ἀποτελεῖ τρόπον τινὰ τὴν τελευταία λέξη τοῦ Ἁγίου Ὁρους γύρω ἀπὸ τὴν *Σύνοδο τῆς Κρήτης*, (τουλάχιστον μέχρι στιγμῆς).

* * *

Τὸ «Μήνυμα» ἀπευθύνεται πρὸς τὸν πιστὸ λαὸ τοῦ Θεοῦ, «*ἐξ αἰσθήματος εὐθύνης καὶ σεβασμοῦ πρὸς τὴν Ἁγίαν ἡμῶν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ πλήρωμα Αὐτῆς*».

Ἐ συντάκτης αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκη νὰ μνημονεύσει στὴν εἰσαγωγή τὰ δύο προηγούμενα ἐπίσημα ἀγιορειτικὰ κείμενα, γιὰ τὰ ὁποῖα ἔγινε λόγος στὸ πρῶτο μέρος τῆς μελέτης μας, δηλαδὴ τὴν Ἱεροκοινοτικὴ ἐπιστολὴ πρὸς τὸν Οἰκουμενικὸ Πατριάρχη κ. Βαρθολομαῖο, (12/25 Μαΐου 2016), καὶ τὴν Εἰσήγηση τῆς Ἱεροκοινοτικῆς Ἐπιτροπῆς, (13/26 Νοεμβρίου 2016).

Μὲ τὴν μνημόνευση αὐτὴ τὸ Μήνυμα ἐμφανίζεται ὡς συνέχεια «*τῶν ἤδη γνωστοποιηθέντων κατὰ τὸ τελευταῖον διάστημα ἐπισήμων κειμένων τοῦ Ἁγίου Ὁρους, τόσο τῶν θέσεων αὐτοῦ πρὸ τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου, ὅσον καὶ τῆς ἀποτιμήσεως τῶν τελικῶν κειμένων τῆς Συνόδου*».

Ἦστούσο ὅμως, ὅπως θὰ φανεῖ στὴν συνέχεια, τὸ κείμενο αὐτὸ σὲ καμιά περίπτωση δὲν μπορεῖ νὰ ἀποτελέσει ὀργανικὴ συνέχεια τῶν δύο προηγουμένων ἀγιορειτικῶν κειμένων.

Ἐὰν τὸ Μήνυμα ἀποτελοῦσε ὄντως ὀργανικὴ συνέχεια, θὰ ἔπρεπε ὁ συντάκτης νὰ παραθέσει, ἂν μὴ τι ἄλλο, τουλάχιστον τὰ πορίσματα καὶ τὶς διαπιστώσεις τῆς Εἰσηγήσεως τῆς Ἱεροκοινοτικῆς Ἐπιτροπῆς. **Π**ουθενὰ ὅμως στὸ Μήνυμα δὲν γίνεται ἡ παραμικρὴ ἀναφορά, ὁ παραμικρὸς ὑπαινιγμὸς στὶς διαπιστώσεις τῆς Εἰσηγήσεως.

Ἐδῶ ἔχουμε νὰ κάνουμε μὲ ἓνα κείμενο, τὸ ὁποῖο σὲ ἓναν ἀπλὸ ἀναγνώστη ποὺ δὲν ἔχει θεολογικὲς γνώσεις, ἐμφανίζεται *ξεκάρφωτο* καὶ ἄσχετο μὲ τὰ προηγούμενα ἐπίσημα ἀγιορειτικὰ κείμενα.

Μὲ ἓνα κείμενο, ποὺ δὲν ἀνταποκρίνεται στὶς προσδοκίες του, νὰ πληροφορηθεῖ ὑπεύθυνα καὶ ξεκάθαρα, ποῖα εἶναι ἡ φωνὴ τοῦ Ἁγίου Ὁρους γύρω ἀπὸ τὴν *Σ.τ.Κ.*.

Νὰ μάθει, ποῖα ἀπάντηση ἔχει νὰ δώσει τὸ Ἅγιον Ὁρος πάνω σὲ ὀρισμένα πολὺ ἀπλᾶ καὶ καυτὰ ἐρωτήματα:

• **Τελικὰ τί ἦταν ἡ Σ.τ.Κ.; Ἦταν μιὰ ἀληθινὴ Ὁρθόδοξη Σύνοδος, ἢ μιὰ ψευδοσύνοδος; Ἦ «Σύνοδος» αὐτὴ ἔλαβε Ὁρθόδοξες**

ἀποφάσεις; Μπορούμε νὰ ποῦμε ὅτι ἡ Σ.τ.Κ. ἀποτελεῖ ὀργανικὴ συνέχεια τῶν προγενεστέρων Οἰκουμενικῶν Συνόδων; Μπορούμε νὰ ποῦμε ὅτι οἱ συνοδικοὶ ἀρχιερεῖς ἐδογματίσαν ὀρθοδόξως καὶ οἱ ἀποφάσεις τῶν εἶναι καρπὸς θεοῦ φωτισμοῦ καὶ ἐμπνεύσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος;

Σὲ τελικὴ ἀνάλυση, ἐδῶ ἔχουμε νὰ κάνουμε μὲ ἓνα κείμενο, τὸ ὁποῖο κινεῖται σὲ μιὰ ἐντελῶς ἄλλη ἀτμόσφαιρα, τὴν ἀτμόσφαιρα τῆς ἀναστάσεως, στὴν ὁποία συρράπτονται στοιχεῖα Ἐκκλησιολογίας, Σωτηριολογίας, Χριστολογίας καὶ Ἐσχατολογίας.

Ὁ συντάκτης μὲ πολλὴ τέχνη καὶ διπλωματικὸ τρόπο ἀποφεύγει νὰ ἀπαντήσῃ στὰ παρὰ πάνω ἀπλᾶ καὶ καυτὰ ἐρωτήματα, ἀκριβῶς γιατί, ἂν ἀπαντήσῃ, εἴτε θὰ ἐξοργίσει τὸ Φανάρι, εἴτε θὰ ἔρθῃ σὲ κραυγαλέα ἀντίθεση μὲ πλῆθος μελετῶν καὶ δημοσιεύσεων, ποὺ ἀποδεικνύουν *τετραγωνικά*, ὅτι ἡ **Σ.τ.Κ.** δὲν ἦταν ἀληθινὴ ὀρθόδοξη Σύνοδος, ὁπότε θὰ ἐξοργίσει τὸν πιστὸ λαὸ τοῦ Θεοῦ.

Μετὰ τὴν εἰσαγωγή, στὴ δευτέρη παράγραφο, ὁ συντάκτης ἐκδηλώνει, τὶ εἶναι ἐκεῖνο ποὺ κατὰ βάθος τὸν ἀπασχολεῖ, καὶ ποὺ στοχεύει τὸ Μήνυμα:

Ὁ στόχος εἶναι νὰ κατασταλοῦν οἱ ταραχὲς καὶ οἱ ἀντιδράσεις ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν τοῦ Ἁγίου Ὁρους καὶ ὄχι νὰ σχολιαστοῦν οἱ ἀποφάσεις τῆς **Σ.τ.Κ.**

Γράφουν οἱ Ἁγιορεῖτες: *«Διαρκῶς παρατηρεῖται μιὰ ὑποβόσκουσα ταραχὴ προκαλουμένη ἀπὸ ἀντιδράσεις κατὰ ἀποφάσεων τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου (Κρήτη, 2016).*

*Προτείνονται ἀποτείχισεις καὶ διακοπαὶ τοῦ μνημοσύνου τῶν οἰκείων ἐπισκόπων. Ἐπειδὴ εἴμεθα ἀποδέκται αὐτῶν τῶν ἀνησυχιῶν, καὶ εὐρισκόμενοι ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας, ἀπευθύνομεν πρὸς ὅλους τὸν χαιρετισμὸν τοῦ Ἀναστάντος Χριστοῦ: **Εἰρήνη ὑμῖν. Δὲν ὑπάρχει λόγος ταραχῆς, ἐφ' ὅσον εὐρίσκεται μεθ' ἡμῶν ὁ Ἀναστὰς Κύριος.***

Κατὰ τὸν συντάκτη, διαπιστώνονται μὲν ταραχὲς καὶ ἀντιδράσεις, ἀκόμη καὶ ἀποτείχισεις καὶ διακοπαὶ μνημοσύνων, ἀλλὰ αὐτὲς δὲν δικαιολογοῦνται, διότι βρισκόμαστε μέσα στὴν Ἐκκλησία καὶ ἔχουμε μαζί μας τὸν Ἀναστάντα Κύριο.

Τὸ ὅτι δὲν δικαιολογοῦνται οἱ ἀποτείχισεις, αὐτὸ τὸ ἐπεσήμανε ἤδη ἡ Ἱεροκοινοτικὴ Ἐπιτροπὴ στὴν Εἰσήγησή της, ὅπως εἶδαμε στὸ Α' μέρος τῆς μελέτης μας.

Μὲ πολὺ ἐντεχνο τρόπο ἀποφεύγει ὁ συντάκτης νὰ ἀναφερθεῖ στὴν αἰτία τῶν ἀντιδράσεων καὶ τῶν ἀποτείχισεων.

Ξέρει πολὺ καλά, ὅτι ἡ αἰτία εἶναι οἱ κακόδοξες ἀποφάσεις τῆς **Σ.τ.Κ.**, ἀλλὰ μὲ αὐτὲς δὲν θέλει ἐπ’ οὐδενὶ λόγῳ νὰ καταπιστεῖ. **Τ**ὶς ἀποφεύγει, ὅπως ὁ *διάβολος τὸ λιβάνι*. **Γ**ι’ αὐτὸ καὶ καταφεύγει στὸν ἀναστάντα Κύριο, ὁ Ὅποιος καλεῖται νὰ τὸν βγάλει ἀπὸ τὸ ἀδιέξοδο.

Ἄν γνωρίζουν ἄραγε οἱ ἀγιορεῖτες Πατέρες, ποὺ υἰοθέτησαν αὐτὸ τὸ κείμενο, ὅτι τότε μόνον *«εὐρίσκόμεθα ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας»* καὶ ὁ ἀναστὰς Κύριος βρίσκεται ὄντως μαζί μας, ὅταν ἐμεῖς κρατοῦμε τὴν ἀλήθεια τῆς πίστεως ἀνόθευτη καὶ ἀπαραχάρακτη, σύμφωνα μὲ τὴν διακήρυξή Του ὅτι *«ἐγὼ εἰμὶ ἡ ὁδὸς καὶ ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ζωή»*; (Ἰω. 14, 6).

Ἄν διάβασαν ποτὲ τὸν λόγο τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ τοῦ ἀγιορεῖτου, ὅτι *«Οἱ τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, τῆς ἀληθείας εἰσὶ καὶ οἱ μὴ τῆς ἀληθείας ὄντες οὐδὲ τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας εἰσὶ»*¹; Αὐτοὶ ποὺ ἀνήκουν στὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, εἶναι τῆς ἀληθείας καὶ αὐτοὶ ποὺ δὲν ἀνήκουν στὴν ἀλήθεια, δὲν εἶναι οὔτε τῆς Ἐκκλησίας.

Ἄν γνωρίζουν, ὅτι σὲ καμιά περίπτωση δὲν βρίσκεται ὁ ἀναστὰς Κύριος, ἐκεῖ ὅπου ὑπάρχει ἡ αἵρεση, ἐκεῖ ὅπου συγκροτοῦνται ψευδοσύνοδοι, ἐκεῖ ὅπου ὑπογράφονται κακόδοξες ἀποφάσεις, ἐκεῖ ὅπου ὑπάρχει συμπόρευση μὲ τὴν αἵρεση, ἡ ἔνοχη σιωπὴ ἀπέναντι στὴν αἵρεση;

Σχετικὰ μὲ τὴν ἔνοχη αὐτὴ σιωπὴ, ὁμιλώντας ὁ Ἀποστόλος Παῦλος πρὸς τοὺς πρεσβυτέρους τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἐφέσου, γράφει: *«καθαρὸς ἐγὼ ἀπὸ τοῦ αἵματος πάντων· οὐ γὰρ ὑπεστειλάμην τοῦ μὴ ἀναγγεῖλαι ὑμῖν πᾶσαν τὴν βουλὴν τοῦ Θεοῦ»*, (Πραξ. 20, 26-27). Ὁ δὲ μέγας Βασίλειος, σχολιάζοντας τὸν παρὰ πάνω λόγο τοῦ Ἀποστόλου, γράφει: *«Ὁ δὲ σιωπήσας μόνον, ἔνοχος τοῦ αἵματος τῶν ἀμαρτανόντων εὐρίσκεται»*².

Κατὰ τὸν συντάκτη, «δὲν ὑπάρχει λόγος ταραχῆς», ὅλα πηγαινουν καλά, ὄχι μόνο διότι ἔχουμε μαζί μας τὸν Ἀναστάντα Κύριο, ἀλλὰ καὶ γιὰ ἓναν ἀκόμη λόγο, τὸν ὁποῖο ἐπεσήμανε στὴν Εἰσηγήσή της ἡ Ἱεροκοινοτικὴ Ἐπιτροπὴ: γιὰ τὸν λόγο, ὅτι ἀφ’ ἑνὸς μὲν ἡ **Σ.τ.Κ.** ἦταν μὲν Ὁρθόδοξη, ἀλλὰ μὲ μερικὰ λαθάκια, ἀτέλειες καὶ ἀμφισημίες, ποὺ πρέπει νὰ διορθωθοῦν, καὶ ἀφ’ ἑτέρου, διότι δὲν ὑπογράφηκε «ἐνωτικὸς ὅρος». Περὶ αὐτῶν ὁμως

1. Ἀναίρεσις Γράμματος Ἰγνατίου Ἀντοχείας, ΕΠΕ 3,608. καὶ Ἐκδ. Παναγιώτου Χρήστου, 2,627.

2. Ὅροι κατ’ ἐπιτομήν, Ἀπόκρισις ΣΞΑ’ PG. 31,1257.

ἔχει ἤδη γίνει σχολιασμός στο Α΄ μέρος τῆς μελέτης μας.

Παρά κάτω γράφουν: «*Ἡ Σύνοδος ἐγίνε μετὰ ἀπὸ πολυχρόνιον προετοιμασίαν. Πρὸ τῆς Συνόδου τὰ προετοιμασθέντα κείμενα ἐκοινοποιήθησαν πρὸς γνώσιν τῶν πιστῶν καὶ μετὰ τὴν δυνατότητα ἐκφράσεως κάποιας γνώμης. Τὸ Ἅγιον Ὅρος ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν μετὰ σαφηνείας διετύπωσε τὰς ἀπόψεις του διὰ τοὺς γινομένους διαλόγους μετὰ τῶν ἑτεροδόξων Χριστιανῶν. Κατὰ τὰς ἐργασίας τῆς Συνόδου οἱ ἀρχιερεῖς ἐξέφρασαν τὰς προσωπικὰς των ἀπόψεις. Κάποιοι ἐξ αὐτῶν διετύπωσαν τὰς ἀντιρρήσεις των μετὰ σεμνὸν τρόπον, χωρὶς νὰ διακόπτουν τὰς σχέσεις των μετὰ τὴν Ἐκκλησίαν. Ὅλα εἶναι καταγεγραμμένα».*

Τὸ ὅτι προηγήθηκε «*πολυχρόνιος προετοιμασία*», ἢ ὅτι τὰ «*κείμενα ἀκοινοποιήθησαν πρὸς γνώσιν τῶν πιστῶν*», αὐτὰ ὅλα εἶναι γνωστά. Δὲν εἶναι ἐδῶ τὸ πρόβλημα.

Τὸ πρόβλημα βρίσκεται ἀλλοῦ: στὸν τρόπο, μετὰ τὸν ὁποῖο συγκροτήθηκε ἡ **Σ.τ.Κ.** καὶ στὶς ἀποφάσεις ποὺ ἔλαβε.

Εἶναι γνωστὸ ἐπίσης, ὅτι «*τὸ Ἅγιον Ὅρος ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν μετὰ σαφηνείας διετύπωσε τὰς ἀπόψεις του διὰ τοὺς γινομένους διαλόγους μετὰ τῶν ἑτεροδόξων Χριστιανῶν*».

Τὸ ἐρώτημα εἶναι: **Ἐγίναν δεκτὲς οἱ ἀπόψεις αὐτὲς τοῦ Ἁγίου Ὅρους σχετικὰ μετὰ τοὺς Διαλόγους;** Ἀσφαλῶς ὄχι. Γιατί λοιπὸν οἱ ἀγιορεῖτες Πατέρες δὲν διακηρύσσουν μετὰ θάρρος καὶ παρρησία στὸ λαό, ὅτι οἱ κατὰ πάντα ὀρθόδοξες προτάσεις τους σχετικὰ μετὰ τοὺς Διαλόγους δὲν ἔγιναν δεκτὲς ἀπὸ τὴν **Σ.τ.Κ.**;

Κάνουν ἐπίσης λόγο γιὰ τὴν δυνατότητα ποὺ δόθηκε στοὺς πιστοὺς νὰ ἐκφράσουν τὴ γνώμη τους πρὸ τῆς **Σ.τ.Κ.**

Ὁ λαός, ὁ κλῆρος καὶ ἓνα μεγάλο μέρος τοῦ μοναχικοῦ κόσμου πράγματι ἐξέφρασε τὶς ἀπόψεις του, καὶ μάλιστα μετὰ ἐπίσημο καὶ πανηγυρικὸ τρόπο, στὴν πολὺ σημαντικὴ **Ἡμερίδα, πανορθόδοξου ἐμβελείας**, ποὺ διοργάνωσαν οἱ Ἱερὲς Μητροπόλεις **Γλυφάδας, Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως, Κυθήρων καὶ Πειραιῶς**, καθὼς καὶ ἡ «**Σύναξις Κληρικῶν καὶ Μοναχῶν**», στὶς 23 Μαρτίου 2016, στὸ Στάδιο Ειρήνης καὶ Φιλίας Πειραιῶς.

Τί ἀπὸ ὅσα ἐλέχθησαν στὴν Ἡμερίδα ἔλαβε ὑπ' ὄψη τῆς ἡ **Σ.τ.Κ.**; **Τίποτε** ἀπολύτως.

Ἀναφέρουν ἐπίσης, ὅτι «*Κατὰ τὰς ἐργασίας τῆς Συνόδου οἱ ἀρχιερεῖς ἐξέφρασαν τὰς προσωπικὰς των ἀπόψεις. Κάποιοι ἐξ αὐτῶν διετύπωσαν τὰς ἀντιρρήσεις των μετὰ σεμνὸν τρόπον, χωρὶς νὰ διακόπτουν τὰς σχέσεις των μετὰ τὴν Ἐκκλησίαν*».

Γιατί όμως αποσιωποῦν τὸ τί ἐλέχθησαν καὶ διεπράχθησαν στὸ παρασκήνιο τῆς **Σ.τ.Κ.**; Ποιές ἀφόρητες πιέσεις ἀσκήθηκαν σὲ ὅσους διαφώνησαν μὲ τὶς ἀποφάσεις της, γιὰ τὶς ὁποῖες μᾶς πληροφορεῖ ὁ Μητροπολίτης Ναυπάκτου κ. Ἱεροθέος, αὐτόπτης μάρτυς τῶν διαδραματισθέντων στὴν **Σ.τ.Κ.**; **Γιατί** αποσιωποῦν, ποιές παράνομες μεθοδεύσεις ἐπιχειρήθηκαν, ποὺ θυμίζουν τὶς μεθοδεύσεις τῆς ψευδοσυνόδου Φεράρας-Φλωρεντίας; **Δὲν** γνωρίζουν ἄραγε οἱ ἁγιορείτες Πατέρες, ὅτι κατὰ τὴν διεξαγωγή τῶν ἐργασιῶν τῆς «Συνόδου» σημειώθηκαν κατὰ παράβαση τοῦ **Κανονισμοῦ λειτουργίας τῆς ἀντικανονικῆς ἐνέργειας καὶ πράξεις;**

Ἐνδεικτικὰ ἀναφέρουμε ὅτι ἀπὸ τὴν εἰκοσιπενταμελῆ ἀντιπροσωπεῖα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Σερβίας οἱ δεκαεπτὰ ἀρνήθηκαν νὰ ὑπογράψουν τὸ πιὸ προβληματικὸ κείμενο «**Σχέσεις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τὸν λοιπὸν χριστιανικὸν κόσμον**». **Ἐπειδὴ** ὅμως τὸ ἐψήφισε ὁ προκαθήμενος, θεωρήθηκε ψηφισμένο ἀπὸ ὅλους, μολοντί ἢ πλειοψηφία τὸ ἀπέρριψε.

Ἐπίσης στὴν Ἐκκλησία τῆς Κύπρου τέσσαρες ἐπίσκοποι δὲν ὑπέγραψαν τὸ ἴδιο κείμενο. **Καὶ** γιὰ νὰ μὴ φαίνεται τὸ κενὸ στὸν χῶρο τῶν ὑπογραφῶν, ὁ ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου, χωρὶς ἐξουσιοδότηση, τοὺς ὑποκατέστησε καὶ ὑπέγραψε «ἀντ' αὐτῶν».

Ἐπίσης, τί ἔχουν νὰ μᾶς ποῦν γιὰ τὸν τρόπο συγκροτήσεως καὶ λειτουργίας τῆς ἐν λόγῳ «Συνόδου»; **Ἦταν** σύμφωνος, ἢ ξένος πρὸς τὴν Συνοδικὴ καὶ Κανονικὴ μας Παράδοση;

Ὅπως ἀποδείχθηκε στὴν παρά πάνω μνημονευθεῖσα Ἡμερίδα, ἀπὸ τὴν μελέτη τοῦ **Κανονισμοῦ Ὁργανώσεως καὶ Λειτουργίας**, ποὺ ὑπογράφηκε κατὰ τὴν Σύναξη τῶν Προκαθημένων τὸν Ἰανουάριο τοῦ 2016, προκύπτει ὅτι ὁ τρόπος συγκροτήσεως καὶ λειτουργίας τῆς **Σ.τ.Κ.** ἦταν ξένος πρὸς τὴν Συνοδικὴ καὶ Κανονικὴ μας Παράδοση, ἐπειδὴ:

α) **Ἀπὸ** τὸ σύνολο τῶν ἐπισκόπων τῆς Οἰκουμενικῆς Ὁρθοδοξίας ἀπουσίαζαν οἱ περισσότεροι, ἀφοῦ κατὰ μοναδικὴ πρωτοτυπία στὴν ἐκκλησιαστικὴ ἱστορία καὶ προφανῆ ἀντικανονικότητα ἐγίνε ἐπιλογή, μικροῦ ποσοστοῦ ἐπισκόπων μὲ περιφρόνηση ὅμως τῆς ἰσότητος ὅλων τῶν ἱεραρχῶν καὶ

β) **Δὲν** διαφυλάχθηκε ἡ ἐνότης καὶ ἡ ἰσότης οὔτε καὶ αὐτῶν τῶν ἐπισκόπων ποὺ ἔλαβαν μέρος στὴν **Σ.τ.Κ.**, ἀφοῦ τοὺς ἀφαιρέθηκε ἡ δυνατότης νὰ ψηφίζουν. **Ἐπαυσε** γιὰ πρώτη φορὰ στὴν συνοδικὴ ἱστορία καὶ στὴν Κανονικὴ μας Παράδοση νὰ ἰσχύει ἡ ἰσότιμη καὶ ἰσόκυρη συμμετοχὴ ὅλων τῶν ἐπισκόπων. **Υἰοθετήθηκε** τὸ σχῆμα μία ψήφος-μία Ἐκκλησία.

Πέραν αὐτῶν ἡ **Σ.τ.Κ.** συγκλήθηκε κατὰ παράβαση καὶ αὐτοῦ τοῦ ἰδίου τοῦ ὡς ἄνω μνημονευθέντος «Κανονισμοῦ». Ὁ ἐν λόγῳ «Κανονισμὸς» μεταξὺ ἄλλων προέβλεπε, ὅτι **ἡ Σύνοδος: «συγκαλεῖται ὑπὸ τῆς Α. Θ. Παναγιότητος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, συμφρονούντων καὶ τῶν Μακαριωτάτων Προκαθημένων πασῶν τῶν ὑπὸ πάντων ἀνεγνωρισμένων κατὰ τόπους Αὐτοκεφάλων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν»** (ἄρθ.1).

Ὡστόσο τέσσαρες Αὐτοκέφαλες Ἐκκλησίες, δὲν συμμετείχαν, διότι ζήτησαν τὴν ἀναβολὴ τῆς **Σ.τ.Κ.** μὲ σκοπὸ τὴν ἐκ νέου μελέτη τῶν προσυνοδικῶν κειμένων.

Ἐπομένως δὲν πληροῦται ὁ ὅρος τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ Κανονισμοῦ.

Ἐπὶ πλέον, ἀποσιωποῦν οἱ ἁγιορεῖτες Πατέρες τὸ γεγονός, ὅτι ἡ **Σ.τ.Κ.** δὲν ἀποτελεῖ συνέχεια τῶν ἀγίων ἐννέα Οἰκουμενικῶν Συνόδων τῆς Ἐκκλησίας, ὄχι μόνον ἐξ' αἰτίας τῆς μὴ συμμετοχῆς ὅλων τῶν ἐπισκόπων καὶ τοῦ καινοφανοῦς τρόπου τῆς λήψεως τῶν ἀποφάσεων, ἀλλὰ καὶ διότι:

α) Καμία αἴρεση δὲν ἐπεσήμανε, οὔτε κατεδίκασε, (ἡ λέξις αἴρεση εἶναι ἄγνωστη σὰ κείμενά της), ἀντίθετα μάλιστα κατοχύρωσε καὶ νομιμοποίησε συνοδικὰ τὴν παναίρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

β) Ναὶ μὲν ἀναγνώρισε τὶς ἐπὶ Μεγάλου Φωτίου (789) καὶ ἐπὶ Ἀγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ (1341-1351) Συνόδους, ὡς καθολικοῦ κύρους Συνόδους, ὥστόσο ὅμως παρέλειψε νὰ ἀνανεώσει τὴν ἐπικύρωση τῶν δογματικῶν ἀποφάσεων τῶν ἐπτὰ πρώτων Οἰκουμενικῶν Συνόδων, ὅπως αὐτὸ πάντοτε γινόταν στὴν ἱστορία τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων. Ἄν μελετήσουμε τὰ πρακτικὰ τῶν ἐπτὰ Οἰκουμενικῶν Συνόδων, θὰ δοῦμε ὅτι κάθε ἐπόμενη Οἰκουμενικὴ Σύνοδος ἐπεκύρωνε ὅλες τὶς δογματικὲς ἀποφάσεις ὅλων τῶν προηγουμένων, ὥστε νὰ φαίνεται ὅτι εἶναι συνέχεια αὐτῶν καὶ ὅλες μαζί νὰ ἀποτελοῦν ἡ μιὰ συνέχεια τῆς ἄλλης, ὅπως οἱ κρίκοι μιᾶς ἀλυσίδας.

γ) Ὅλες οἱ Οἰκουμενικὲς Σύνοδοι διακηρύσσουν ὅτι ἀκολουθοῦν τὸ σταθερὸ ὀρθόδοξο ἀξίωμα «ἐπόμενοι τοῖς Ἀγίοις Πατράσι», ὅτι δὲν καινοτομοῦν, δὲν προσθέτουν, οὔτε ἀφαιροῦν κάτι ἀπὸ ὅσα καθόρισαν οἱ προηγούμενοι Ἅγιοι Πατέρες.

Ἡ Σ.τ.Κ. τὰ ἄλλαξε ὅλα στὸν τρόπο συγκλήσεως καὶ λειτουργίας της. **Διέσπασε τὴν ἐνότητά της μὲ τὶς προηγούμενες Συνόδους. Εἶναι ὀλοφάνερα ἄλλου εἶδους σύνοδος, «διαφορετικὸ εἶδος συνόδου», ὅπως μὲ εἰλικρίνεια καὶ καύχηση παραδέχθηκε μέσα στὴν «Σύνοδο» ὁ ἀρχιεπίσκοπος Ἀλβανίας κ. Ἀναστάσιος.**

δ) Κατεπάτησε καὶ ἀκύρωσε στὴν πράξη θεοπνεύστους Ἱεροῦς Κανόνες διαχρονικοῦ κύρους, ὅπως αὐτοὺς ποὺ ἀπαγορεύουν τὶς συμπροσευχές καὶ τοὺς μεικτοὺς γάμους καὶ τὸν 37ο τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, ποὺ ἔχει οἰκουμενικὴ ἐπικύρωση ἀπὸ τὸν Α' τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς καὶ τὸν Β' τῆς ΣΤ'.

ε) Προσκάλεσε ἐκπροσώπους τῶν αἰρετικῶν κοινοτήτων τῶν Παπικῶν, Προτεσταντῶν, καὶ Μονοφυσιτῶν ὡς τιμώμενα πρόσωπα, κάτι ποὺ εἶναι μιὰ πρωτοφανῆς καινοτομία, ξένη πρὸς τὴν Συνοδική μας Παράδοση.

Ποτὲ στὴν ἱστορία τῶν Οἰκουμενικῶν καὶ Τοπικῶν Συνόδων δὲν ὑπῆρξε τὸ φαινόμενο νὰ προσκαλοῦνται αἰρετικοὶ ὡς τιμώμενα πρόσωπα, ἀλλὰ πάντοτε ὡς ὑπόδικοι καὶ ὡς ἀπολογούμενοι, ὡς ἔνοχοι αἰρετικῶν διδασκαλιῶν.

Ἀποσιωποῦν ἐπίσης οἱ ἁγιορεῖτες πατέρες τὸ γεγονός ὅτι ἡ «Σύνοδος» αὐτὴ ἐνῶ ὑποτίθεται ὅτι συγκροτήθηκε γιὰ νὰ διατρανώσει τὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας, τελικὰ ἔφερε τὸ ἀντίθετο ἀποτέλεσμα.

Προκάλεσε διαιρέσεις καὶ σχίσματα στὸ σῶμα της. Δίχασε τὸν Ὁρθόδοξο κόσμο μὲ τὰ ἀντορθόδοξα δόγματα, τὰ ὅποια ἐθέσπισε καὶ συνοδικῶς ἐπεκύρωσε.

Δίχασε τὶς Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες σὲ ἐκείνες ποὺ τὴν ἀποδέχονται καὶ σὲ ἐκείνες ποὺ τὴν ἀπορρίπτουν.

Δίχασε τοὺς ἱεράρχες τῶν δέκα ἐκκλησιῶν, ποὺ συμμετεῖχαν στὴν «Σύνοδο», σὲ ἐκείνους ποὺ τὴν ἀποδέχονται καὶ σὲ ἐκείνους ποὺ τὴν ἀπορρίπτουν.

Δίχασε τὸ Ἅγιον Ὄρος καὶ πολλὰ Μοναστήρια ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ ἄλλες Ὁρθόδοξες χώρες. Δίχασε τέλος τὸν πιστὸ λαὸ τοῦ Θεοῦ.

Παρὰ κάτω γράφουν: «Ἡ Ἐκκλησία πάντοτε παραμένει “στύλος καὶ ἐδραῖωμα τῆς ἀληθείας”. Ἡ Ἐκκλησία κατὰ τὸν Ἅγιον Ἰωάννην τὸν Χρυσόστομον “χειμάζεται, ἀλλ’ οὐ καταποντίζεται· κλυδωνίζεται, ἀλλ’ οὐ γίνεται ὑποβρύχιος· δέχεται βέλη, ἀλλ’ οὐ δέχεται τραύματα”· εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Θεάνθρωπος. Ὅλοι οἱ Ἅγιοι ζῶντες ἐν Χριστῷ μᾶς παραπέμπουν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ μᾶς ἀναπαύουν. Τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ὅλον συγκροτεῖ τὸν θεσμόν τῆς Ἐκκλησίας. Αὐτὸ τὰ ἀσθενῆ θεραπεύει καὶ τὰ ἐλλείποντα ἀναπληροῖ. Παραμένοντες εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ αἰσθανόμενοι ἐλλιπεῖς καὶ ἀσθενεῖς δεχόμεθα τὴν θεραπείαν καὶ τὴν ὑγείαν».

Ὅλα τὰ παρὰ πάνω πολὺ καλὰ καὶ πολὺ σωστά. Τὸ ἐρώτημα ὅμως εἶναι: Ποῦ ὀφείλεται στὴν παρούσα χρονικὴ συγκυρία ὁ

«κλυδωνισμὸς» τῆς Ἐκκλησίας, οἱ διασπάσεις, οἱ ἀποτεριχίσεις, ὅλη αὐτὴ ἡ κρίση στὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας; Ἀπὸ ποῦ προέρχονται τώρα τὰ «βέλη», ποῦ δέχεται ἡ Ἐκκλησία; Ἀπὸ ποῦ ἀλλοῦ παρὰ ἀπὸ τὴν Σ.τ.Κ.; Καὶ στὸ σημεῖο αὐτὸ οἱ ἀγιορεῖτες Πατέρες δὲν τολμοῦν νὰ μπουν στὴν οὐσία τοῦ προβλήματος.

Ἄναφέρουν, ὅτι «ὅλοι οἱ Ἅγιοι ζῶντες ἐν Χριστῷ μᾶς παραπέμπουν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ μᾶς ἀναπαύουν».

Οἱ ἅγιοι ὄντως «μᾶς παραπέμπουν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν». Μᾶς παραπέμπουν ὁμως καὶ στοὺς ἀγῶνες τῶν τοῦς ἀντιαιρετικούς, στοὺς ὁποίους δὲν φαίνονται πρόθυμοι νὰ μᾶς παραπέμψουν οἱ ἀγιορεῖτες Πατέρες, διότι οἱ ἀγῶνες τῶν εἶναι γι' αὐτοὺς ἕνας ἔλεγχος δρυμύτατος. Οἱ ἅγιοι, ἐπειδὴ ἀκριβῶς ἐγνώριζαν ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι «στύλος καὶ ἐδραῖωμα τῆς ἀληθείας», μεγάλους ἀγῶνες ἔκαναν καὶ σὲ πολλὰς θυσίες ὑποβλήθηκαν, γιὰ νὰ διαφυλάξουν τὴν ἀλήθεια τῆς πίστεως ἀπὸ τὶς πλάνες τῶν αἱρέσεων.

Οἱ σημερινοὶ ἀγιορεῖτες Καθηγούμενοι σὲ πόσες θυσίες ὑποβλήθηκαν, πόσες καθαιρέσεις καὶ πόσους διωγμοὺς ὑπέμειναν, γιὰ νὰ διαφυλάξουν τὴν ἀλήθεια τῆς πίστεως ἀπὸ τὴν παναίρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ; Γιὰ νὰ καταγγείλουν τὶς κακόδοξες ἀποφάσεις τῆς Σ.τ.Κ.;

Παρὰ κάτω γράφουν: «Τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ὅλον συγκροτεῖ τὸν θεσμόν τῆς Ἐκκλησίας. Αὐτὸ τὰ ἀσθενῆ θεραπεύει καὶ τὰ ἐλλείποντα ἀναπληροῖ. Παραμένοντες εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ αἰσθανόμενοι ἐλλειπείς καὶ ἀσθενεῖς δεχόμεθα τὴν θεραπείαν καὶ τὴν ὑγίαν. Ἐὰν ὡς ἄνθρωποι παρεκκλίνωμεν, ἡ χάρις τοῦ Πνεύματος μᾶς ἐπαναφέρει εἰς τὸν ὀρθὸν δρόμον. Δι' αὐτὸ κάθε φόβος εἶναι περιττός, ὡς φανέρωσις ὀλιγοπιστίας, ἐφ' ὅσον εὕρισκόμεθα ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ».

Στὴν παράγραφο αὐτὴ γίνεται λόγος γιὰ «ἀσθενῆ», γιὰ «ἐλλείποντα» καὶ γιὰ «παρεκκλίσεις ἀπὸ τὸν ὀρθὸν δρόμον».

Ἐδῶ ὁ συντάκτης ἀναφέρεται μὲ πολὺ συγκεκαλυμμένο τρόπο, στὶς κακόδοξες δογματικὲς ἀποφάσεις τῆς Σ.τ.Κ., τὶς ὁποῖες ἤδη ἡ Ἱεροκοινοτικὴ Ἐπιτροπὴ στὴν Εἰσήγησή της χαρακτήρησε ὡς «ἀσάφειες», «ἀμφισημίαι», «ἀτέλειαι» καὶ «ἐλλείψεις», ἐνῶ ἐδῶ ὁ συντάκτης τὶς χαρακτηρίζει ὡς «ἀσθενῆ», «ἐλλείποντα» καὶ «παρεκκλίσεις ἀπὸ τὸν ὀρθὸν δρόμον».

Οἱ ἀγιορεῖτες πιστεύουν ὅτι ὅλα τὰ «ἀσθενῆ» καὶ τὰ «ἐλλείποντα» θὰ θεραπευθοῦν μέσα στὴν Ἐκκλησία, ἐνῶ οἱ «παρεκκλίσεις» θὰ βροῦν τὸ σωστὸ δρόμο τους μὲ τὴν Χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Μ’ ἄλλα λόγια πιστεύουν ὅτι οἱ δογματικὲς πλάνες τῆς **Σ.τ.Κ.** θὰ θεραπευτοῦν ἀπὸ μόνες τους, ὡς διὰ μαγείας, μὲ τὴν Χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, χωρὶς ἀντιαιρετικὸς ἀγῶνες, χωρὶς κόπους καὶ θυσίες.

Ῥστόσο ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία μας διδάσκει, ὅτι καμία αἴρεση δὲν κατανικῆθηκε ὡς διὰ μαγείας, ἢ μόνον μὲ τὴν Χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, χωρὶς τὴν συνέργεια τοῦ ἀνθρωπίνου παράγοντος, χωρὶς ἀγῶνες καὶ θυσίες.

Παρὰ κάτω γράφουν: *«Ἄλλωστε καὶ οἱ τέσσαρες Πατριάρχαι τῆς Ἀνατολῆς διὰ τῆς ἱστορικῆς των ἐγκυκλίου (1848) μᾶς καθησυχάζουν ὁμολογῶντες ὅτι “παρ’ ὑμῖν οὔτε Πατριάρχαι, οὔτε Σύνοδοι ἐδυνήθησαν ποτὲ εἰσαγαγεῖν νέα, διότι ὁ ὑπερασπιστὴς τῆς θρησκείας ἐστὶν αὐτὸ τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, ἦτοι αὐτὸς ὁ λαός, ὅστις ἐθέλει τὸ θρήσκευμα αὐτοῦ αἰωνίως ἀμετάβλητον καὶ ὁμοειδὲς τῷ τῶν Πατέρων αὐτοῦ”... Ἔχομεν ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ, ὅχι εἰς ἀτομικὰς καὶ ἐώλους δοξασίας, αἱ ὁποῖαι ὀδηγοῦν ἐκτὸς Ἐκκλησίας καὶ δημιουργοῦν τὰς κολάσεις τῶν αἱρέσεων».*

Οἱ τέσσαρες Πατριάρχαι τῆς Ἀνατολῆς ὄχι μόνον δὲν «μᾶς καθησυχάζουν», ἀλλὰ ἀντίθετα μάλιστα, μᾶς διεγείρουν σὲ ἐπαγρύπνηση καὶ ἀγωνιστικότητα. **Διότι** ὑπομιμνήσκουν στὸ Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, στὸν πιστὸ λαὸ τοῦ Θεοῦ, τὸ χρέος του νὰ ἀγωνιστεῖ γιὰ νὰ διαφυλάξει ὡς κόρη ὀφθαλμοῦ τὴν πίστη, ἀκέραιη καὶ ἀπαραχάρακτη ἀπὸ κάθε αἴρεση.

Ἡ Ἐγκύκλιος αὐτὴ ἔχει μιὰ ἰδιαίτερη ἐπικαιρότητα σήμερα, ποὺ ἡ πλάνη ἔλαβε συνοδικὴ κατοχύρωση στὴν **Σ.τ.Κ.**

Γίνεται ἐπίσης λόγος γιὰ *«ἐώλους δοξασίας, αἱ ὁποῖαι ὀδηγοῦν ἐκτὸς Ἐκκλησίας»*. Ποιὲς ὁμως εἶναι αὐτὲς καὶ ποιοὶ τὶς ἐκφράζουν;

Ἄν θὰ ἔπρεπε οἱ ἀγιορεῖτες Πατέρες νὰ μιλήσουν *σταράτα* καὶ συγκεκριμένα, γιὰ νὰ μᾶς προφυλάξουν, ὥστε νὰ μὴν παρασυρθοῦμε καὶ καταλήξουμε τελικὰ ἐκτὸς Ἐκκλησίας καὶ χάσουμε τὴν σωτηρία μας;

Παρὰ κάτω γράφουν: *«Ζῶντες ἐν Ἀγίῳ Ὅρει πολιτευόμεθα “κατὰ τὰς τῶν Ἀγίων θεοπνεύστους θεολογίας καὶ τὸ τῆς Ἐκκλησίας εὐσεβὲς φρόνημα”... Παραμένομεν εὐγνώμονες καὶ ἄγρηννοι κρατοῦντες τὰς παραδόσεις».*

Ρωτᾶμε τοὺς ἀγιορεῖτες Πατέρες: **Ἡ** ἀναγνώριση τῶν Ἑτεροδόξων ὡς Ἐκκλησιῶν, ποὺ συνοδικὰ καὶ ἐπίσημα νομοθετήθηκε στὴ **Σ.τ.Κ.**, εἶναι σύμφωνη μὲ τὰς «τῶν Ἀγίων θεοπνεύστους θεο-

λογίας και τὸ τῆς Ἐκκλησίας εὐσεβὲς φρόνημα»; **Ἡ** συμμετοχὴ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας στὸ Π.Σ.Ε., ποὺ καὶ αὐτὴ συνοδικὰ νομοθετήθηκε στὴ Σ.τ.Κ., (διὰ τῆς ὁποίας μάλιστα συμμετοχῆς ὑπεγράφησαν ἀπὸ τοὺς Ὁρθοδόξους πλῆθος κακόδοξα προτε-
σταντικὰ κείμενα), εἶναι σύμφωνη μὲ τὰς «τῶν Ἁγίων θεοπνεύ-
στους θεολογίας καὶ τὸ τῆς Ἐκκλησίας εὐσεβὲς φρόνημα»;

Ἀφοῦ λοιπὸν δὲν εἶναι σύμφωνη, γιατί σεβαστοὶ Πατέρες σιω-
πήσατε καὶ δὲν ἐκφράσατε μὲ θάρρος καὶ παρρησία τὴν διαφωνία
σας στὸ Μήνυμά σας πρὸς τὸν λαό; **Γ**ιατί δὲν καυτηριάσατε καὶ
δὲν ἀνατρέψατε τὶς κακοδοξίες, ποὺ νομοθετήθηκαν στὴ Σ.τ.Κ.;

Καὶ πῶς μπορεῖτε νὰ καυχᾶσθε, ὅτι πολιτεύεσθε «κατὰ τὰς τῶν
Ἁγίων θεοπνεύστους θεολογίας καὶ τὸ τῆς Ἐκκλησίας εὐσεβὲς
φρόνημα», καὶ ὅτι παραμένετε «ἄγρυπνοι κρατοῦντες τὰς παρα-
δόσεις», καθ' ὃν χρόνον δὲν πράξατε τὸ καθῆκον σας;

Ἄν γινώριζετε, ὅτι ἡ μὴ στυλίτευση καὶ ἡ σιωπὴ ἀπέναντι στὴν
πλάνη, ὀδηγεῖ τελικὰ στὴ συμπόρευση μὲ τὴν πλάνη;

Συμπεράσματα

Κλείνοντας τὸν θεολογικὸ σχολιασμό μας, θὰ μπορούσαμε νὰ
καταλήξουμε, μεταξὺ ἄλλων στὰ ἐξῆς **συμπεράσματα**.

Ἡ «Εἰσήγηση» ἔχει χωρὶς ἀμφιβολία κάποιες θετικὲς ἐπιση-
μάνσεις.

Ῥστόσο, πέρα ἀπὸ τὰ κενὰ ποὺ παρουσιάζει, **δυστυχῶς ἀδύ-
ναται νὰ ἀναγνωρίσει καὶ νὰ διακηρύξει τὸ φοβερὸ ὀλίσθημα τῆς
Σ.τ.Κ., τὴν ἐκπτώσή της δηλαδὴ σὲ μιὰ οἰκουμενιστικὴ-αἵρετικὴ
ψευδοσύνοδο.**

**Τὸ κείμενο εἶναι ἔτσι διατυπωμένο, ὥστε ὁ ἀναγνώστης νὰ
βγάζει ἀβίαστα τὸ συμπέρασμα, ὅτι ἡ Σ.τ.Κ. εἶναι μὲν μιὰ Ὁρθό-
δοξη Σύνοδος, ἀλλὰ μὲ λάθη, ἀμφισημίες καὶ ἀσάφειες, ποὺ πρέ-
πει νὰ διορθωθοῦν.**

**Στὰ ἴδια συμπεράσματα θὰ μπορούσαμε νὰ καταλήξουμε καὶ
εἰς ὅ,τι ἀφορᾷ τὸ «Μήνυμα», τὸ ὁποῖο κατὰ τὴν ταπεινὴ μου γνώ-
μη, εἶναι πολὺ χειρότερο ἀπὸ τὴν Εἰσήγηση.**

**Στὴν «Εἰσήγηση» τουλάχιστον ἐκφράζονται κάποιες ἐπιφυ-
λάξεις καὶ προτείνονται κάποιες διορθώσεις, ἐνῶ στὸ «Μήνυμα»
καμία διόρθωση δὲν προτείνεται.**

**Καὶ τὰ δύο κείμενα παραθεωροῦν τὸ γεγονός, ὅτι κάθε δογμα-
τικὸ λάθος ἀποτελεῖ κατ' οὐσίαν πλάνη καὶ αἵρεση καὶ ὅτι Ὁρθό-
δοξη Σύνοδος μὲ δογματικὰ λάθη, ἀπλούστατα δὲν εἶναι κἄν
Ὁρθόδοξη Σύνοδος.**

“Ὅπως πολὺ εὐστοχα ἐπισημαίνει σὲ βαρυσήμαντο λόγο του ὁ Ἅγιος Μάρκος ὁ Εὐγενικός: «Οὐδέποτε διὰ μεσότητος, ἄνθρωπε, τὰ ἐκκλησιαστικὰ διορθώθη. Μέσον ἀληθείας καὶ ψεύδους οὐδὲν ἔστιν. Ἄλλ’ ὥσπερ τὸν τοῦ φωτὸς ἔξω γενόμενον, ἐν τῷ σκότει εἶναι ἀνάγκη, οὕτω τὸν τῆς ἀληθείας μικρὸν παρεκκλίναντα, τῷ ψεύδει λοιπὸν ὑποκείσθαι φαίμεν ἂν ἀληθῶς»³.

Καὶ τὰ δύο κείμενα προσπαθοῦν νὰ δικαιολογήσουν τὰ ἀδικαιολόγητα.

Καὶ τὰ δύο κείμενα δὲν ἔχουν καμία σχέση, οὔτε κἂν συγκρίνονται, μὲ παλαιότερα ἀγιορειτικὰ κείμενα, στὰ ὁποῖα οἱ ἀγιορεῖτες Πατέρες, μὲ ρωμαλέο καὶ ἀγωνιστικὸ φρόνημα, μὲ ὁμολογιακὸ θάρρος καὶ παρρησία, ὑψωναν τὸ ἀνάστημά τους καὶ τολμοῦσαν νὰ ἐλέγξουν κάθε παρέκκλιση ἀπὸ τὴν Ὁρθόδοξη διδασκαλία, ἀπὸ ὅπου καὶ ἂν αὐτὴ προέρχονταν, ἀκόμη καὶ ἀπὸ τὸν Οἰκουμενικὸ Πατριάρχη.

Καὶ τὰ δύο κείμενα παραθεωροῦν τὸ γεγονός, ὅτι οἱ κακοδοξίες τῆς Σ.τ.Κ. κατοχυρώθηκαν καὶ ἔλαβαν ἐπίσημο συνοδικὸ κῦρος καὶ ὅτι οἱ ὑπογράψαντες ἀπαιτοῦν τὴν πλήρη ἐφαρμογὴ τῶν ἀποφάσεών της.

Ματαιῶς λοιπὸν οἱ ἀγιορεῖτες Πατέρες «προσβλέπουν μετ’ ἐλπίδος εἰς τὴν περαιτέρω θεολογικὴν ἐπεξεργασίαν καὶ πλέον αὐθεντικὴν διατύπωσιν τῶν συνοδικῶν κειμένων».

Ματαιῶς ἐλπίζουν ὅτι ἡ Χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος θὰ διορθώσει τὰ «ἐλλείποντα» καὶ τὰ «ἀσθενῆ» τῆς Σ.τ.Κ. καὶ θὰ ἐπαναφέρει μὲ ἓνα αὐτόματο τρόπο, χωρὶς τὴν συνέργεια τοῦ ἀνθρωπίνου παράγοντος, τὴν Σ.τ.Κ. στὸν ὀρθὸ της δρόμο.

Οἱ διορθώσεις τῶν συνοδικῶν κειμένων δὲν πρόκειται νὰ γίνουν ὡς διὰ μαγείας, ἀπὸ οἰκουμενιστὲς ἀρχιερεῖς, οὔτε μὲ εὐχολόγια καὶ ἀνόητες ἐλπίδες.

Οἱ διορθώσεις μποροῦν νὰ γίνουν μόνο μὲ μιὰ νέα ἀληθινὰ Ὁρθόδοξη Σύνοδος. Ἀλλά, γιὰ νὰ πραγματοποιηθεῖ μιὰ τέτοια Σύνοδος ἀπαιτεῖται πολὺς ἀγώνας καὶ πολλὲς θυσίες.

Τὸ λυπηρὸ εἶναι δυστυχῶς ὅτι σὲ τέτοιου εἴδους θυσίες καὶ ἀγῶνες δὲν φαίνονται πρόθυμοι νὰμποῦν οἱ κατὰ τὰ ἄλλα σεβαστοὶ ἅγιοι Καθηγούμενοι.

Φαίνεται ὅτι τὸ ἡγουμενικὸ τους ἀξίωμα «μετράει» περισσότερο ἀπὸ τὴν πίστη...

□

3. P.G. 160, 1093A.